Krížová cesta o chorobe

Úvodná modlitba

Kristus neprestal zomierať. Ľudia okolo nás, ktorí každý deň trpia a zomierajú, sú stále On, ktorý sa prostredníctvom nich neustále ponúka Otcovi za spásu sveta.
Pane, otvor naše srdce, aby rozjímanie o Tvojej krížovej ceste v nás prehĺbilo vďačnosť a túžbu spájať stále svoj život s Tvojím životom.
Budeme dnes myslieť hlavne na našich chorých a všetkých, ktorí im akokoľvek pomáhajú.

I. Pán Ježiš je odsúdený na smrť

Pozorujeme pyšnú zaslepenosť, sebeckosť, nerozhodnosť a vrtkavosť verejnej mienky a hovoríme si: Ako len mohli …
Ale sme my naozaj iní? Neozýva sa aj v nás: Preč s ním!? Neumývame si ruky ako Pilát, keď od nás okolnosti vyžadujú, aby sme podopreli niekoho z tých, ktorí život nepociťujú ako dar, ale ako odsúdenie?
Pane, pomôž nám byť spravodlivými. Zdraví ľudia majú väčšinou málo času a ruky plné práce. Chorí naopak majú času veľa, ale ruky často prázdne. Táto skutočnosť stále prehlbuje vzájomné nepochopenie.
Pane, Ty si vo svojom pozemskom živote veľa pracoval a veľa trpel. Preto Ťa prosíme: Pozdvihni náš zrak k sebe, nech sa snažíme v blížnych pochopiť Teba a Tebe uľahčiť.

II. Pán Ježiš berie kríž na svoje plecia

Prijíma. Zamyslime sa nad týmto slovom. Choroba prichádza ako zlodej. Často znamená zmenu života. Krátkodobo, dlhodobo i trvalo. Choroba nečaká na naše dobrovoľné áno. Slobodne môžeme voliť len svoj vnútorný postoj. Ako reagujeme?
Dokážeme kríž choroby prijať? Približuje nás stotožnenie s trpiacim Ježišom k nebeskému Otcovi? Alebo sa naopak od neho vzďaľujeme vzdorom, reptaním, pochybovaním o jeho láske?
Pane, pomôž všetkým, ktorým dávaš účasť na svojom utrpení, pochopiť, že len kríž sa stáva stromom života. Pripomínaj chorým, že hodiny stratené v planom nariekaní, ľahostajnosti alebo vzdore sú zakopanými talentami neužitočných služobníkov. Pomáhaj im uvedomovať si, že aj oni sú spoluzodpovední za spásu sveta.

III. Pán Ježiš padá prvý raz pod krížom

Pán Ježiš vykročil odhodlane, s veľkou láskou a túžbou splniť poslanie, a predsa vzápätí padá. Duch je ochotný, ale telo je slabé.
Naša situácia býva skomplikovaná tým, že zlyhávame duševne. Počiatočnú biedu a bolesť vyplývajúcu z choroby prežijeme v nádeji, že všetko bude zase dobré. Ale v okamihu, kedy zistíme, že do konca života ponesieme nevyliečiteľné následky, prichádza pád.
Pád do malomyseľnosti, duševnej mdloby, nezáujmu. Ležíme v prachu vydedenosti z normálneho života. Je ťažké sa zdvihnúť len preto, že treba ísť ďalej a niesť kríž.
Prosíme Ťa, Pane, pomôž všetkým, ktorí prežívajú svoj pád do bezradnosti. Otvor ich duchovný zrak pre hodnoty, ktoré môžu vytvárať, akonáhle sa odhodlajú niesť svoj kríž v Tvojich stopách. Osvecuj rosou svojej milosti zvlášť tých, ktorým nemohúcnosť berie možnosť zúčastňovať sa priamo života vo farnosti pri zhromaždení okolo Tvojho obetného stola a nachádzať posilu v častom svätom prijímaní.

IV. Pán Ježiš sa stretá so svojou Matkou

S hlbokou bolesťou sa skláňame pred Máriinou bolesťou za jej verné spolupôsobenie na diele spásy. Sme dojatí, ale pochopiť, čo sa v týchto chvíľach deje v srdci panenskej Matky Bohočloveka, to nemôžeme … Isté ale je, že bezmocné prihliadanie bolo veľmi ťažké. Bolesť, ktorá je spoločná všetkým matkám sveta, ktoré musia bezmocne hľadieť na utrpenie svojho dieťaťa.
Zamyslime sa nad údelom matiek detí chronicky chorých. Zvlášť tých, ktoré musia od prvých krôčikov spolupreživať ťažkosti bytosti, ktorá by sa chcela normálne rozvíjať, ale je vo svojich možnostiach obmedzená.
Je to predovšetkým matka, ktorá spolupreživa tmu nevidiaceho, večné ticho nepočujúceho, spútanosť telesne alebo duševne postihnutého. Predovšetkým matka zachytáva ozveny zjavných i skrytých utrpení svojho dieťaťa.
Pane, daj mi hlboké pochopenie pre bolesti týchto matiek. Mária, Matka milosrdenstva, vezmi do svojich dlaní ich srdcia, posilňuj ich vo viere a nádeji, že i ony spolupracujú na vykúpení sveta.

V. Šimon Cyrenejský pomáha Pánu Ježišovi niesť kríž

Šimonove meno nám väčšinou splýva s predstavou človeka, ktorý je k pomáhaniu donútený. Jeho pomoc hodnotíme so zmiešanými pocitmi. Veď bol k tomu donútený.
Zamyslime sa nad sebou a zistíme, že i v našom živote prevládajú okamihy, keď aj my konáme aspoň do určitej miery z donútenia. Bez radosti, bez vnútornej slobody. Len preto, že sa to má, že sa to od nás očakáva. Ale v kútiku srdca sa ozýva ukrivdené: Prečo práve ja? Prečo práve ja musím mať chorých rodičov, súrodencov, známych? Prečo práve ja mám mať suseda alebo kolegu invalida?
Objať vlastný kríž je ťažké. Ale pomáhať pri nesení cudzieho kríža často nie je ľahšie. Veď zdravému človeku sa ponúka toľko lákavých možností, ako zaujímavejšie využiť svoj čas a sily. Tichý, láskavý Ježišu: Nauč nás byť navzájom k sebe zhovievavejší, aby sme nechceli príliš veľa od druhých a pritom sami vo svojich poslaniach zlyhávali…

VI. Veronika podáva Pánu Ježišovi šatku

Pán Ježiš sa vlečie obklopený surovosťou a nevšímavosťou. Skupinka najbližších k nemu nemôže. A predsa sa k odsúdenému prediera žena hnaná túžbou prejaviť pravý súcit. Vynaliezavosť a statočnosť jej lásky mení drobné gesto na veľký čin.
Aká vďačná asi bola Panna Mária. Okamžitú vďačnosť prejavil aj sám Pán Ježiš.
V živote prichádzajú hodiny, kedy nám nemôžu pomôcť naši blízki a musíme sa zveriť cudzej starostlivosti. Aké osvieženie, útechu a pocit bezpečia nám v takýchto chvíľach dá ten, kto dokáže konať ako Veronika. Kto dokáže plnenie povinností doplniť možno len nepatrným gestom obetavej lásky.
Pane, vieme, že je veľmi ťažké byť Veronikou pre najrôznejších ľudí, hoci i niekoľko hodín denne. Preto Ťa prosíme: Buď Ty sám silou tých, ktorí sa o to pokúšajú. A ich zverencom daj vďačnú túžbu približovať im svojim konaním Tvoju presvätú tvár.

VII. Pán Ježiš padá druhý raz pod krížom

Aký ťažký je každý krok, ako pomaly sa vlečie čas… Cesta mnohých chorých nie je taká krutá, ale trvá niekedy desaťročia. Ubúda odvahy, elánu, trpezlivosti. Chorý pociťuje svoju existenciu stále viac ako stratovú. A tak môže prísť pád do zúfalstva. Prečo žiť ďalej? Prečo sa len pozerať, len čakať a ešte byť na obtiaž druhým?
Pane, pomôž z takýchto pádov všetkým, ktorých viera sa dostala do krízy vplyvom dlhodobého utrpenia. Vlej im novú odvahu a posilni vedomie, že treba dôjsť, zvíťaziť, splniť poslanie, ktoré

v Tvojich očiach vôbec nie je podradné.
Mária, potešenie zarmútených, daj im pocítiť svoju lásku!

VIII. Pán Ježiš napomína plačúce ženy

Na smrť unavený Pán napomína plačúce ženy. Ich súcit bol asi príliš povrchný. Poplakali si pri pohľade na smutné divadlo, ale v skutočnosti sa asi vôbec nezamysleli nad údelom ešte mladého človeka, hnaného na potupnú smrť.
Ako my reagujeme na cudzie nešťastie? Neozýva sa i v nás občas len zvedavosť, túžba po senzácii? Pane Ježišu, Ty si sa stal Spasiteľom všetkých ľudí bez rozdielu. Tebe nikto nie je cudzí. Prosíme, pomôž nám, aby sme si lepšie uvedomovali, že sme ratolesťami jedného kmeňa, údmi jedného tela! Nauč nás, zdravých a silných bratov a sestry v Kristovi, skutočnému, plodnému súcitu. Chorých osloboď od uzavretosti a precitlivelosti, ktorá bráni zblíženiu.

IX. Pán Ježiš padá tretí raz pod krížom

Môžeme pripustiť, že popri bolesti a nesmiernej vyčerpanosti spôsobil tretí pád Pána Ježiša aj pohľad na Golgotu. Koľko hrozného trápenia ho tam ešte čaká!
Uctime teraz Ježišovo utrpenie spomienkou na všetkých, ktorí prežívajú úzkosti – zrazení bleskom poznania, že aj im v živote zostáva len výstup na Golgotu.
Pane, vrúcne Ťa prosíme: Daj týmto trpiacim v plnej miere pochopiť, že i utrpenie je plánom k nášmu posväteniu. Vnukni im tušenie plnosti krásy svojej presvätej tváre, aby neochabovali v trpezlivosti a odvahe dobojovať dobrý boj.
Ich blízkym daj silu a prezieravú lásku, aby dokázali čo najlepšie pomáhať telu i duši.

X. Pánu Ježišovi zvliekajú šaty

Pohanskí vojaci si podľa svojho práva berú Ježišove šaty. Je to kamienok v hroznej mozaike jeho krutého utrpenia..
Situácia, v ktorej je zraňovaná hanblivosť, patrí k utrpeniu zvlášť ťažko chorých.
Zamyslime sa: Dokážeme byť v pozícii chorých trpezliví? Dokážeme pokojne prijať, čo je nevyhnutné?
A keď liečime a ošetrujeme iných: Máme dosť taktu, šetrnosti a úcty? Priznávame telesne chorým právo na hanblivosť? Nesprávame sa k nim občas len ako k predmetom? Dokážeme domyslieť, že i v najúbohejšom tele môže byť spútaný jasný rozum a srdce rovnako citlivé ako naše? Neignorujeme túto skutočnosť, aj keď o nej dobre vieme? Správame sa zodpovedne k ľuďom, ktorých rozum zostal na detskom stupni vývoja? Vieme ich chrániť pred pohoršením alebo zosmiešnením?
Pane, prosíme Ťa o lásku, ktorá dokáže citlivo preklenúť i najpálčivejšie situácie.

XI. Pána Ježiša pribíjajú na kríž

Za nás. Klaňajme sa láske, ktorú nemôže náš rozum pochopiť a naše srdce obsiahnuť. A dušou nechajme znieť to jediné: Za nás …
Za nás sa nechal tak umučiť a v postavení prosiaceho Veľkňaza pribiť na kríž.
Za nás šepká: *„Otče, odpusť im…“* (Lk 23,34)
Pred svojim utrpením prejavil Pán Ježiš prianie, aby sme nasledovali jeho príklad, aby sme sa navzájom milovali, ako on miloval nás. Pýtajme sa svojho svedomia: Koľko je v nás zrady? K nasledovaniu je povolaný každý. Silní i slabí, zdraví i chorí. Každý sa môže podľa svojich možností podieľať na vytváraní novej zeme, pretože každý môže podľa svojich možností prejavovať lásku.
Ukrižovaná láska, prosíme Ťa celým srdcom: Pomôž nám ísť za Tebou!

XII. Pán Ježiš na kríži zomiera

Pán Ježiš zomiera v ťažko predstaviteľných mukách. A predsa do posledného dychu myslí na druhých. Zamyslime sa nad slovami, ktoré vraví svojej Matke a učeníkovi Jánovi: *„Žena, hľa, tvoj syn!“, „Hľa, tvoja matka!“* (Jn 19,26.27) Pán Ježiš aj tu dáva príklad. Zomierajúci by mal mať možnosť vidieť, že ten, kto sa o neho verne staral, nezostane opustený, že niekto druhý bude splácať dlh jeho lásky.
Bolestná Matka, prihováraj sa u svojho Ježiša za všetkých rodičov, ktorí verne dochovali svoje predčasne zomierajúce deti, aby našli milujúcu oporu v ostatných svojich alebo adoptívnych deťoch.
Pane, daj týmto deťom Jánovu lásku a oddanosť.

XIII. Pána Ježiša skladajú z kríža

Pán Ježiš dotrpel. Teraz už môže Matka k dieťaťu. Ale všetka jej láska by nestačila k zariadeniu všetkých potrebných vecí, keby nebolo ostatných nezištných pomocníkov.
Pane, prosíme Ťa za všetkých, ktorí dokážu poskytnúť pomoc rodinám ťažko chorých, zomierajúcich, zomrelých.
Pane, prosíme Ťa za kňazov, lekárov, ošetrovateľov a obetavých priateľov, aby sa aj im dostalo v ťažkých chvíľach lásky a starostlivosti.

XIV. Pána Ježiša pochovávajú

Svedkovia ukrižovania pochovávali s Pánom Ježišom aj svoje nádeje. V nás naopak spomienka na jeho hrob nádej prebúdza. Vieme totiž, čo nasledovalo. Víťazstvo nad smrťou – vzkriesenie. Každé lúčenie je ťažké. Sám Pán Ježiš plakal nad Lazárovým hrobom, a preto od nás nežiada, aby sme v najťažších chvíľach nosili kamennú masku necitlivosti. Ale kresťan, ktorý chce byť naozaj Kristov, by si mal byť vedomý, že práve v okamihu, kedy zveruje hrobu najdrahšiu bytosť, má príležitosť k veľkému apoštolátu, keď z jeho konania bude vyžarovať dôvera v zmŕtvychvstanie Spasiteľa.
Pane, prosíme Ťa, udržuj v nás živú nádej, že aj my vstaneme zmŕtvych. Posilňuj našu vieru, aby hroby našich drahých neboli pre nás miestom beznádejného smútku, ale miestom modlitby, spomienkou na dušu, ktorá žije u Boha, ktorý je Bohom živých.

Záverečná modlitba

Pane Ježišu, rozjímali sme o Tvojej nekonečnej láske a uvedomovali sme si svoju slabosť. Máme v tejto chvíli mnoho dobrých predsavzatí. Ale až nás opäť obklopia ťažkosti bežného života, bude sa nám nasledovanie Teba znova javiť ako príliš ťažké alebo neuskutočniteľné. Ty si ale povedal: *„Čo je nemožné ľudom, je možné Bohu.“* (Lk 18,27) Preto Ťa prosíme: Posilňuj svojou milosťou naše snahy. Vlej nám túžbu po svätosti – po eucharistii, otvor naše oči a srdce. Uč nás stále lepšie Ťa nachádzať v bratoch a sestrách, aby sme Tebe žili, Tebe zomierali a Tvojimi boli živí i mŕtvi.
Aj k Tebe, Matka sedembolestná, sa obraciame s prosbou, aby si nám vyprosila milosť svätého života a svätej smrti. Amen.

Na úmysel Svätého Otca

Otče náš…, Zdravas Mária,.. Sláva Otcu...